

Davant de la mala fe de certs amics de Ventosa al no voler acceptar cap condició un nombros grup de l'Esquerra es va separar de l'entesa així com ho feren un bon nombre de monarquics entre els quals sembla hi havia en Muntanyola, Masoliver, Tristan de la Rosa i Vila San Juan. No obstant aquesta separació, al final i en vista del perill de que Condomines guanyés massa fàcilment, els monarquics decidiren votar per Ventosa i els de l'Esquerra només ho foren per una part de la candidatura.

Ventosa i els seus amics foren violentament atacats pel Director de "La Vanguardia", en Galinsoga, l'anticatalanisme del qual es de sobres conegut. La candidatura Condomines, mentrestant estava apoiada fortament i es feu una forta pressió sobre els advocats de Falange, dels Sindicats, de l'Ajuntament, de la Diputació i de les empreses interessades en manetnir bones relacions amb el règim, per tal de que aquests la votessin sense cap excepció.

Finalment, inclús certs advocats que havien signat la petició de Ventosa es decidiren a votar la candidatura oficial de Condomines i altres no volgueren barrejar-se ni fer-se complices de la maniobra de l'antic líder de la Lliga recordant-se que el Sr. Ventosa havia col·laborat estretament amb el franquisme i en contra de les institucions autònomes de Catalunya. Tant és així que en una carta feta pública es diu el següent: Si el que es busca es fer obra positiva i de prestigi, és una equivocació haver escollit a Ventosa i Calvell. Fa masses anys que no fa d'advocat i tothom el té massa considerat com a polític avantatgista per tal de que pugui fer vibrar les noves generacions. S'hauria estat molt més encertat en escollir un nom de prestigi com n'hi ha entre els firmants de la petició, per exemple, Massot, Gubern, Caldero, Duran i Ventosa i molts altres.

Pel que es veu, doncs, fou una falsa tàctica la que impedi la derrota del candidat governamental i això caldrà tenir-ho present en el pervindre. Sobretot si es té en compte que Ventosa obtingué 1.175 vots i Condomines arriba a tenir-ne 1.271. L'exemple, però, que ens dona aquest cas fa preveure que la lluita a l'interior s'intensifica i que, inclús aquells que en un temps col·laboraren amb el franquisme avui intenten salvar-se de la crema. Si malgrat l'apoi que els falangistes, cedistes, vells radicals i tots els anticatalanistes donaren a Condomines, aquest solament obtingué 100 vots de majoria, això vol dir que ben aviat hi haurà victòries d'importància contra els franquistes de Barcelona.

ATENCIÓ...

Ho diuen ells mateixos...

Per considerar-ho simptomàtic ens plau reproduir tres comentaris publicats en el periòdic EL CIERVO de Barcelona i que ens acaba d'enviar-nos un amic:

OPTIMISMO.— La opinion publica es necesaria en el seno de la Iglesia. El Papa ha hablado mas de una vez de esta necesidad. Y es posible que, ante esta palabra, se hayan rasgado con indignacion algunas vestiduras. Posiblemente las de aquellos que creen incompatible la opinion con el orden. O las de los que se esfuerzan por creer que es imposible la opinion libre, porque los trusts de prensa la moldean a placer. En cualquier caso nos parece que el indignado es un pesimista. Porque no admite la posibilidad de una opinion responsable. Nosotros la admitimos. Y por lo visto, el Papa también... Y a proposito de responsabilidad, se nos ocurre una pregunta: ¿Y esa indignacion? ¿Es responsable esta indignacion?